

Številka 9.

Izdaje in ureduje SREČKO MAGOLIČ.

Leto II. 1887.

Postopačeve pesmi.

II.

Zagovor: „Pes tudi nezvest se vtegne dobiti,
Exceptio firmat regulam.“ Stritar.

stávil danes sem osrédnje mésto

Ter krenol tjá na zélenu „Ledíno“,
Kdér hram nad Résljevo se dvíga césto,
V katerem našo vzgajajo mladíno.

Nauku kónec je. — Kakór bučéle,
Če solnce z žarki trávnike poplávlja,
Iz panja v béli svét hité vesele,
Takó dijaštvo dom Modríc ostávlja.

Dijaštvo v kíkljah! — Pestalozzi slavni,
Čuj ž njim nič mánje slávljeni Koménski,
Vzgojítelji slušajte vsi veljávní,
Da v kíklji skrit je pedagóg slovenski!

Slovenski? . . . Majka vender je slovenska
Slovensko govoríti hčer učila,
A kratke pámeti je slédnja zénška,
Kaj hčéš, če góvor hči je pozabíla! . . .

Le gléj, kakó sè smehljájóčo hojo
Iz doma učenosti tam korači,
Ter v nemščíni sè spremljevalko svojo
Parfumováni si jezíček pačí . . .

Círla in Metoda háсна družba,
Za šole se slovénške ne napénjaj,
Tù tvóje délo je, tù tvója služba:
Slovénške kandidátke poslovénjaj!

Kakó? — Če vsako polulétje kupíš
Obleko dévi vsaki dragoceno,
Zastavim dušo, da iz nje izlupíš
Navdušeno Slovenko, prerojeno . . .

Srečni lovec.

Frankfurtercijada. — Spisal Tinski.

Kot realist bi vam rad to-le dogodnico prav po naravi posnel, kar pa ne bode prav lahko, kajti potem bi morali biti vsi govori in samogovori nemški, to pa ne gre, ker „Rogač“ je slovenski mož, ki ne pouziva nemških umotvorov. Lahko bi mi kdo rekel, zakaj pa ne pisariš o domačih stvarih ter dostaviš — kakor se olikanemu Slovencu dandanes spodobi: „Wozu noch in die Ferne schweifen? — Das gute liegt so nah!“ — Glejte, pa jaz vem, da smo Slovenci vrli kozmofili — blagor nam! in da se naudušujemo za vse lepo, dobro in blago, bodi-si v Hotentotih, Nemcih, Madjarih itd. Zato sem naslikal to dogodnico, kolikor mogoče naravno in kolikor mogoče slovenski.

Tudi tu vidite, dragi moji, nekaj lepega, blagega in, kakor bi nam gospod Friderik — pozor! to je naš junak — pritrdil, tudi nekaj dobrega. Kaže se nam namreč milostiva gospica Irma — katere ime, kakor sama pravi, ima gotovo ono koreniko, kakor „Irmgard“ — ali kako se že tistemu hudniku pravi — kaže se nam v vsej lepoti zanimivo rumenega obraza, v okviru, ne zlatih, temveč rudečih las in s zvezdama črnih oči. Dà, bila je krasna kot sen krasan in nje poljub gotovo tako sladak, ali vsaj tako „dolga in široka“ kakor Sokratov, kajti tudi ljubeznive koticke njenih ustnic je bila dobrotljiva naroda centrifugalno precej približala ušesom. Ko bi pa imeli veliko srečo gledati njeno notranjost — ali vsaj — njeno polunotranjost — da me nihče slabo ne umi! — čudili bi se temu času. Kajti tam je bilo dvojno zavetje zatiranega nemštva, tam je pravi začetek naše frankfurtercijade. Oprostite, da vam, „umeten“ pripovedovalec, teh malo jasnih besed električno ne razsvetim.

Irma je bila Friderikov uzor, za katerim je hrepeneval in koperneval. Sicer so uzori nedosegljivi, ta pa ni bil. To bom takoj razjasnil.

Dragi čitatelj, misli se od onega dne, v katerega zgodovini je s zlatimi črkami tiskana glavna dogodka naše frankfurtercijade, za teden dni v preteklost, na ono torišče, na katero mi boš moral pri onem znamenitem dejanji slediti — na mestno drsališče!

Na mestnem drsališču je tedaj bilo, kjer je gospod Friderik K., rodem Nemec, dvajset let star, pritlikave postave, brez posebnega lepega znamenja,

razven precej tumpastega nosa, privilegovani elev južne železnice, dosegel svoj uzor in dospel vrhunec svoje sreče v pokojnem letu.

Gospod Friderik, v krasnem fraku krokarju sila podoben, iskal je po drsališču živeža lačnemu svojemu srcu; kar zapazi pred seboj žival, dromedarju slično, v nenaravni postavi, na dveh nogah. Za trenutek pa se dromedar skloni in že je na štirih. Krokarju se skoraj prav zdi, da je naravna moč kaznovala predrzno stvar, ki je posnemala dvonogate krokarje. A tedaj se obrne glavica in dva žarka milih oči, katera „vrže“ ponižana stvarica nanj, vzbudi v njegovih prsih blagi čut usmiljenja. Bliža se jej tedaj, prime jo za sprednje nožice in glej! kako se človek časih zmoti! Mislil je, da pomaga dromedarju — a zdaj vidi, da je vzdignil biser, solnce, luno, zvezdo, rožo, vijolico, angelja, svoj idejal, ki ga je nosil že sedem dolgih let v sramežljivih prsih — od tiste dobe, ko je lepi deklici v sprehajališču posodil svoj čevljiček, ker se je njenemu peta odkrnila, in sam v grmovji čakal, da je v temi mogel domov. Potem je nekam izginila in ni je bilo več! Zdaj pa jo ima zopet!

Irma ga poprosi, da jej poda roko — kajti danes je bila prvič na ledu.

„O, prosim, gospica! Blagovolite se mi obesiti na desnico!“ In storila je tako in kakor trta kola, oklepala se je Irma suhe desnice suhega Friderika.

Gospod elev še ni nikdar tako blizo čul trkati ženskega srca. Glasno in razločno je bilo „bim-bam“. In njegovo je možato rezonovalo: „bim-bim“.

* * *

Teden dni pozneje ja vidimo zopet na ledu. Friderik hiti za svojim uzorom.

„Poljubljam vam roko, milostiva!“

„O, dober dan, gospod Friderik! Dolgo se že nisva videlo.“

„Stanovske dolžnosti, milostiva, stanovske dolžnosti!“

„Pa veste, da sem malo huda na vas?“

„Ni mogoče! To bi me zelo bolelo!“

„Glejte, vi ste krivi, da sem zadnje nedeljo zoper „bon ton“ grešila. Vse mesto že vé, da sem se vam na roko obesila. In vi ste temu krivi!“

On pa jo je tolažil, da to ni nesreča, naj le pusti ljudem to veselje, saj glasoviti „Hans-Jörgl“

ne živi več, da bi to novico dalje v svet raznesel. In zopet jo je prijel za belo roko, gledal jej v oči ter občudoval, kakor že davno Tacit osobito nemške rudeče kite in interesantno žolto polt.

Ona pa je gledala samo vanj. Nekoč se jej je zdelo, kakor da se jej kaj mota okoli desne noge. Pa kdo bi v takej družbi gledal pod noge. Za njo pa se je nekdo smejal.

* * *

Gospod Friderik se je vračal, seveda v mraku, s svojim uzorom domov.

„Gospica!“ začel je. „Povejte mi vender, kaj vam je bilo danes zadnji čas. Tako ste bili nemirni. Ali ste videli kaj neprijetnega; imate-li kako skrivnost? Prosim, povejte mi! Jaz sem pripravljen pomagati vam, če bi mi šlo za —“

„Za Boga! ne tako glasno!“ In nagnila se je k temnorudečej rožici njegovega ušesa ter zašepetala: „Podvezek sem zgubila z nogavice. Ta mi je lezel vedno navzdol. To me je jezilo. In če je kdo videl, da sem ga zgubila in ne zapazila, kaj si bo mislil! Bil pa mi je tudi drag spominek. Oče so mi ja kupili za god. Nemški troboj je na njem.“

„Hm, hm!“ — — —

* * *

Naslednji dan pride elev v pisarno.

„No, Friderik!“ zakriči mu tovariš nasproti.

„Ali si že našel podvezek?“

„Kakov podvezek?“

„No, kar nič ne táji! Vse vem, in tudi, kdo ga je pobral.“

„Kdo?“

„Dijak.“

„In —“

„Vrgel ga je na cesto.“

„In dalje?“

„Na cesti je bil vran.“

„In?“

„In vran ga je požrl. — Dà, meni se je tudi smešno zdelo. Presneto se je ž njim davil. Pa ga je vender. Videl sem sam. — Imaš pač pikantno ljubico!“

„Molči! Dosti je temu!“

* * *

V torek si je napravil gospod elev „fračo“, da bi se kakor nekdanj David spravil, ne na kake Golijate, temveč na krokarje — sevè prirodoslovne!

Posebno okoli drsališča je strašil. Malekedaj je sicer zagledal kakega sovražnika; pa če ga je, Bog mu pomagaj! Neusmiljeno je nastavil, sprožil, ter ga — ne zadel.

„Prebiti krokarji!“ Ta molitvica je pomagala. Zopet poleti krokar mimo njega, on sproži in — kamen je najbrž zadel.

Krokar sicer ni hotel takoj pasti, pa daleč ne bo mogel leteti. Sledi mu v les in glej! ondi na snegu leži nekaj črnega. „Viktorija! to je krokar!“ — Slastno ga pograbi. Pa kaj je to, da je celo mrzel? Ko bi vender ne bil pravi. „Pa morebiti sem tega že včeraj nevedoma ustrelil. Nič ne dé.“

Z veseljem je trgal doma „šipsl“ ukusno in aromatično dišečo divjačino. Z veseljem je gledal gospod elev in si mislil: „Škoda, da drugi krokarji ne vidijo tega grozovitega eksempla, v svarilo da se me varujejo. Škoda tudi, da ne more šipsl isto-tako trgati onega dijaka — palica ga potiplji!“

Pes je bil med tem pohrustal, kar se je dalo. Hvaležno je gledal svojega gospodarja.

„Kaj pa je to?“ reče osupnen gospod elev. — Iz želodca je molel pisan trak — črno-rudeče-žolti.

„To je podvezek, nje podvezek! Hvala ti, milostno nebo!“ in hajd lastnoročno prat drag spominek. Kmalu je bil tudi suh, in še isti večer ga je imela lepa posestnica s pismom vred, v katerem se je junaški Friderik ponašal, da jih je petnajst prej umoril, kakor je do pravega prišel. Irmica pa ga je od tistih dob še bolj ljubila.

Odslej je pustil gospod elev krokarje pri miru ter je živel samo lepej Irmi — srečni lovec!

Največji lažnik.

Trije tujci sede v gostilni ter se pogovarjajo o različnih rečeh. Naposled se dvigne jeden izmed njih ter pravi:

„Gospoda! jaz sem znan po svetu za največjega lažnika ter stavim z vama petdeset goldinarjev, da me nihče ne prekosi v laži.“

Ostala sta bila s ponudbo zadovoljna in naredili so stavo.

Prvi pravi tedaj, da je poznal tako velikega človeka, da je moral vselej lestvo pristaviti, kedar si je hotel klobuk z glave vzeti.

„To ni nič!“ oglasi se drugi. „V Parizi sem videl jaz še večjega. Ta se je prve dni meseca maja prehladil v noge, pa je dobil nahod še le tri tedne

pozneje. Večjega človeka, po mojem mnenji, gotovo še ni nihče videl.“

„Pojdite, pojdite!“ dostavi tretji. „Vajina velikana sta proti mojemu prava pritlikavca, kajti jaz sem videl v Kamčatki človeka, ki je smodko ob luno prižigal ter si pri tem koleno opeknel.“

Šaljivi krčmar posluša laži treh tujcev ter smeje se dostavi: „To so v istini pravi velikani, vendar pa hodi v mojo gostilno na obed mož, ki je gotovo večji od onih, kajti k meni zahaja že ob sedmih zjutraj, a predno pride z neimenovanim delom svojega telesa na stol, odbije ura deset; potem naglo zajame z žlico juho, a mora revež tako hiteti, da pot kar curkoma teče od njega, ako hoče prinesiti do dvanajste ure žlico v usta. To je pravo za pravo velikana, kajti gotovo bi morali vsi vaši trije velikani zlesti jeden na družega, da bi mu mogel vrhni stopiti na palec velikanske noge.“

Tujci se spogledajo ter obdrže svoje petdesetake v žepih, ker krčmar, žal, ni bil v stavo vpleten.

Vinkola.

Vojaško.

Stotnik (pritlikav): „Gospod poročnik! Ne veste-li, kako morate stati pred svojim predstojnikom, da ste tako sključeni?“

Vojaško.

Poročnik (velikan, sklonivši se): „Oprostite, gospod stotnik! Sključen sem bil zato, da sem vas videl, ako pa ukažete, da se vzravnam, potem — zdravstvujte, gospod stotnik, kajti jaz vas ne bom nikdar več videl.“

Sonet.

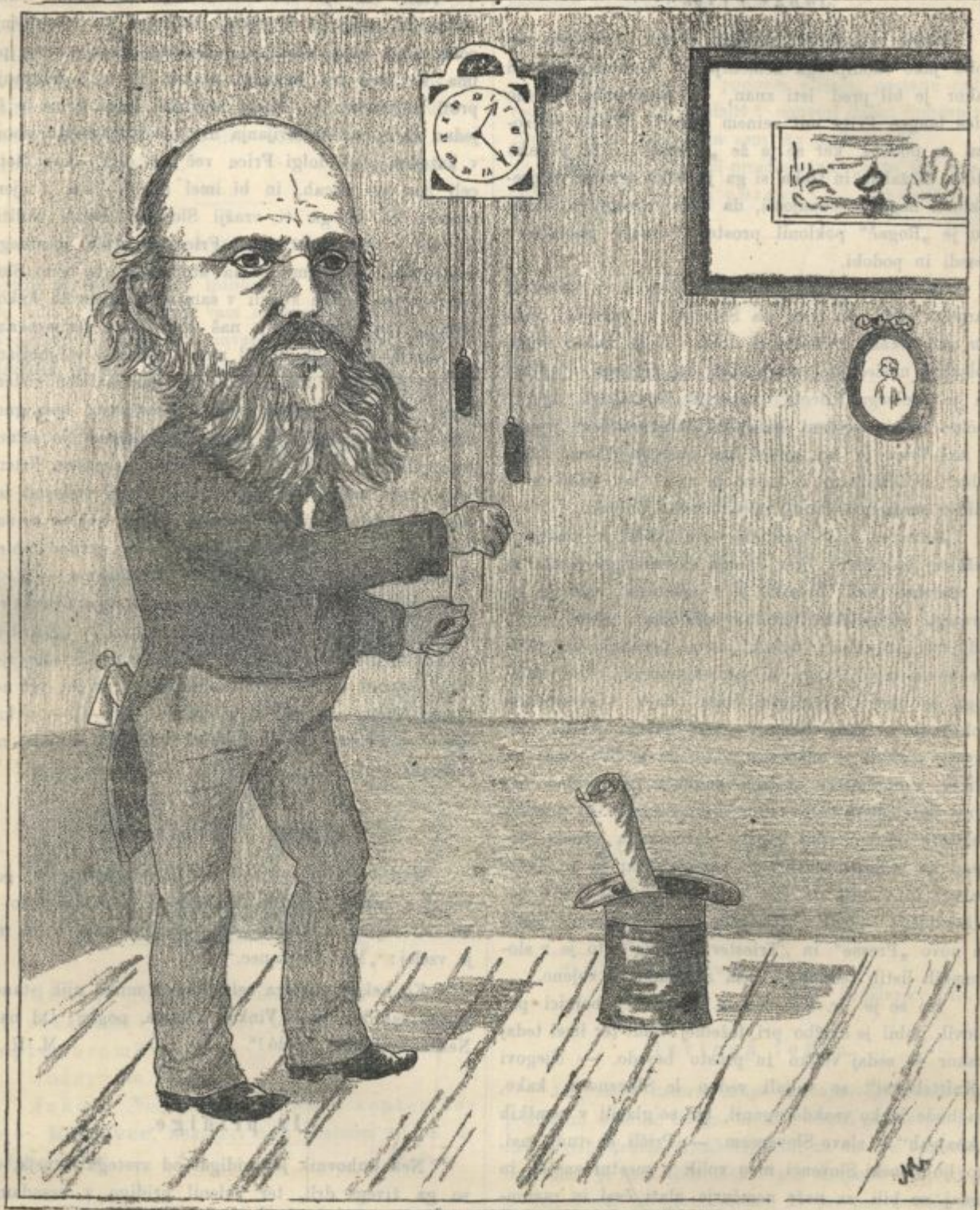
Pregnal je dež jesenski toplost leta,
Namočil jedva hribe in doline,
Na beli dan že skozi skorjo rine
Gob raznolikih kopa neprešteta.

Zdaj polni kupec širna si rešeta,
Da mu zaloga gob le-teh ne zgine,
Ne loči jih mej slabe in mej fine,
Od vseh teh gob dobička si obeta. —

Tako prirastli ste — jesenske gobe —
Gestrin, Kržišnik, Doksov, Pin, Fajdiga,
Tam Mirko, Rádinski iz tál se dviga.

Proda uredniku koš svoje robe,
Trgovcu prvemu. — Kedaj pač sila
Vas, gobe, boče zimska pomorila.

Drašlarjev Fik.

Galerija zloglasnih nemčurjev: Dr. Friedrich Keesbacher uro navija.

(Glej stran 70.)

Dr. Friedrich Keesbacher alias der „lange Fritz“.

Danes prinašamo cenjenim svojim čitateljem podobno jako škodljivega nemčurja dr. Keesbacherja, ali kakor je bil pred leti znan, da popolnoma povemo „des langen Fritz mit seinem Pudel“. (Pudel je izostal na podobi, ker se je že „stegnili“.) To je jako čuden možakar in treba si ga je bolje ogledati v preteklosti nego v sedanosti, da bode razumljivo, zakaj mu je „Rogač“ poklonil prostor v svojih predalih v besedi in podobi.

Ta Frice je jako hudomušen človek in slovenski narod v obče, še manj pa Slovenci v Ljubljani, niso mu pač nikake hvaležnosti dolžni, nego, kakor bomo opisali v naslednjih vrstah, vsaj kaj drugega. Pripihal ga je „dolžega Friceta“ veter iz Tirolskega, kjer z večine bivajo pošteni katoliški konservativni Nemci, a naš Frice je bil prišel kot „hartgesottener Liberaler“ v Ljubljano in takoj je začel kot jako mlad doktor medicinae tirati velikonemško politiko.

Jedva se je v Ljubljani ogrel, dobil je službo v deželnej bolnišnici, brez znanja slovenskega jezika in še marsikateremu bolniku je v spominu, kako je izgovarjal zdravniška termina tehniča: zdrav, surov itd. vse „srov“, in bolniki so se praskali za ušesi (če so se mogli) kako bi mu odgovarjali. Čas, katerega je bilo v bolnišnici obilo, kajti s slovenskim bolnikom ne more Nemec nevesč našega jezika, občevati, porabil je naš Frice v to, da je bil vedno na ulicah v spremstvu svojega pudelna ter pridno nabiral date, kako bi po dunajskih, tržaških in graških nemških listih smešil napore slovenskega naroda, dospeti na vrhunec kulturnega razvoja. Kar je dr. Keesbacher in ž njim dr. Eisl v letih 1860 do 1870 poniževalnega spisal v dunajske liste, posebno v staro in novo „Presse“ in „Triester Zeitung“, to je v slovenskih listih tedanjega časa zapisano in sojeno.

Ko se je dr. Keesbacher v deželnej bolnici poslovil, dobil je službo pri deželnej vladi ter imel tedaj kakor še sedaj veliko in prosto besedo. — Njegovi „Knittelversi“ so veljali vedno le Slovencem, kako, to bode lahko vsakdo uganil, ter se glasili v nemških „knajpah“ v slavo Slovencem. — Prišli so tudi časi, ko ljubljanski Slovenci niso volili v mestni zastop in tedaj so bili za naše nemčurje zlati časi in razumljivo je, da so dolgega Friceta posadili tudi na ta stol, da-si je bil tedaj že poginil njegov po vsem mestu znan „pudel“ in je celih petnajst let sedel na svojem jeziku, ker tedaj še ni vedel, kako bi se mo-

rale urediti zdravstvene razmere ljubljanskega mesta. — Tiste čase je naš Frice navijal uro samo vsake tri tedne, sedaj pa jo navija na Bregu št. 6, prejšnji colni urad, vsak teden po jedenkrat, navzlic temu pa ima še časa za kovanje pesmic in za delovanje proti Slovencem. — Sedaj ima naš dolgi Frice le še jedno skrb razven navijanja ure, da muči mestni zbor, v katerem naš dolgi Frice več ne sedi, da-si leta celi dan po ulicah, in bi imel dovolj časa v njem sedeti, ko bi ga ti vražji Slovenci hoteli voliti. Ko se je zadnjikrat zibal Frice na stolu mestnega zastopnika, rekel mi je na stopnicah, da bodo Slovenci ravno toliko storili v sanitarnih zadevah kakor Nemci. Danes pa diktuje naš dolgi Frice razne ukaze na mestni zbor, da bi bil moral vodovod v Ljubljani biti dovršen do 1. maja, da se ima pnevmatičen zistem uvesti po celem mestu, celo v Krakovem, kjer gnoj nujno potrebujejo in še mnogo jednakega. No solnce zdravniške vednosti še ni zasvetilo po našem Fricu, in še bode moral počakati, da se dovrši vodovod ter odpravijo druge pomanjkljivosti. Potrpi naj ter še nadalje ostane „Gelegenheitsdichter“, naj pridno obira Slovence ter piše — seveda pohvalne — kritike o koncertih filharmoničnega društva (katerega predsednik je sam) v „Laibacherico“. — Naš Fric je dosegel najvišjo stopinjo, višje splezati ne more. Nam Slovencem pa ni več nevaren, čeprav se greje v solnci — — —, o katerem se Fricetu pred sedmimi leti niti sanjalo ni. Habeant sibi!

Pešpolk — bratranec.

Mali Vinko je večkrat opazil njih kuharico, govoriti s kakim vojakom, a kedar jo je prašal, kdo je bil oni vojak, s katerim je govorila, odgovorila mu je vselej: „Moj bratranec.“

Ko nekoč maršira celi pešpolk mimo njih stanovanja, vsklikne mali Vinko: „Mama, poglej! Od naše Nežke bratrancei gredó!“

M. H.

Iz pridige.

Nek duhovnik je pridigal od svetega Jerneja, da so ga živega drli, ter sklenil pridigo z besedami: „Kdo pa ima sedaj tiste nože, s katerimi so svetega Jerneja drli? Te nože imajo sedaj nemški advokati, s katerimi slovenskega kmeta odirajo.“ Nek advokat to slišavši gre takoj na duhovna ter mu žuga, da ga

bode tožil zaradi žaljenja, ako ne prekliče onih besed. — Duhoven mu obljubi preklicati ter takoj prihodnjo nedeljo začne pridigo z besedami: „Danes teden sem na tem mestu rekel, da imajo tiste nože, s katerimi so drli svetega Jerneja, nemški advokati; toda to ni istina, kajti te nože imajo sedaj hudiči v peklu, da bodo z njimi drli nemške advokate, kedar pridejo v njih oblast.“

Starogorski.

Svarilo Ljubljančanom.

Ljudje ne hodite okoli ljubljanske kazine, Da kdo s steklenicami vam ne razbije čepine. Nemčurstvo ljubljansko navadno v kazini se zbira, Razbija, da kdo ne uganil bi, da že umira.

Najnovejša uganka.

Janez: „Kakšna razlika je med nekaterimi slovenskimi poslanci in med — mesecem septembrom?“

Jože: „Ne vem.“

Janez: „Vidiš taka-le je: Mesec september je — **kimovec**, nekateri naši poslanci so pa — **kimovci**!“

Kaznovana radovednost.

Čevljarska učenca Francel in Tone stojita pred prodajalno ter ogledujeta razstavljene reči. Tik nju stoji ukusno oblečena gospa.

„Ti, Tone, ta gospa je gotovo mokarica,“ — zašepeče Francel Tonetu na uho.

„Ni ne,“ odgovori Tone. „Poznam jo dobro.“

„Pa je,“ trdi Francel. „Mokarica je.“

Gospá, ki je ves pogovor slišala, postane radovedna. „Zakaj pa ti misliš,“ ogovori dečka ljubeznivo. „Zakaj pa ti misliš, da sem jaz mokarica?“

„Zato,“ dé Francel prostodušno, „zato ker imate toliko moke — na obrazi.“ — Tableau!

—t—

Lačne pesmi.

(Prosto po Jos. Kržišniku.)

I.

Nasladne človek mnog jedi
Jé žive dni. Golazen*)
Pol gnila, stara pa polni
Želodec meni prazen.

Zaspim gladan, sanja se mi,
Da je odprl mi raj se,
Kjer za zajutrek vsak dobi
Par prav izvrstnih „heisse“.**)

*) Guliaš. — **) Klobasice po pet krajcarjev.

II.

Ko k Sacherju*) k obedu grede
Petičar radostnega smeja,
Oj kake pajčevine prede
Mi glad po praznih stenah meha!

Točaji prinesó mu jesti,
Ko so prihod njegov začuli;
— Tedaj v najlačnejšoj bolesi
Želodec gladen — mi zakruli.

*) Glasovit restaurant dunajski.

Drašlarjev Fik.

Izvirna tožba.

Jaz, mene namreč majo za Hojkovega Janža, jaz podpisani kmet z Brega na ovi strani grajskega lesá, ravno pod tistimi tremi hojkami, za to me tak majo, tam kak je lani tisti stekel pes mujmot leta, ki ga je moj sosed na gorni strani, ki pri nas nemški zná, pobja s tisto tepačo, kak jo je po tem starem Grčaki doba, vejte po tistem, ki se je predlanjskim obesa, sê še je meni tak pet rajniš dužen, se obtožim, da mi je ta mrcina, namreč Petrov Irgec iz Kozarskega

vrha, vejte sin tistega Petra, kak je zmadlejtka z črejšnje padna, ki prè rad kradne, da nič nej pred njim slobodno, in tistega Petra sin Irgec mi je s kamnom dve goski buja no odnesa, no da prosim, da bi Peter, zato ker ma on Irgeca, meni, Hojkov-jakovem Janži, sè sem vam že poveda, gej da sem doma, namreč tam pod tistimi tremi hojkami, no da, ali meni Peter plača za vsako gosko poudrgi rajniš, no da bi htelo gospočko kr. c. sodniško predstojstvo njemi toto kazni, tri rajniš v celem naložiti, pa vam bom že neke za to dô.

S hvaležnostjo podpisani Janž gori na začetki tote prošnje.

Na Bregi, tisti den, kak sem Brljučjaki za repo orat hoda (no, če me gospod okrajni kr. c. predstojnik prosite, že vam tudi orat grem, samo ne gnes ker sem že pri Brljučjaki).

20. naloga.

Zložil A. Uršič v Gorici.

Črni.

Beli.

Beli naredi mat v 2 potezah.

Partija

igrana 27. septembra 1885. l. v Oestersund-u.

(Ruska igra.)

Beli: A. Lindeberg.

Črni: E. Lindquist.

1. e2 — e4	e7 — e5
2. Sg1 — f3	Sg8 — f6
3. d2 — d4	Sf6 × e4
4. Lf1 — d3	d7 — d5
5. d4 × e5	Sb8 — c6
6. 0 — 0	Lf8 — c5
7. c2 — c4	Lc8 — e6
8. b2 — b3	0 — 0
9. Lc1 — b2	f7 — f5
10. e5 × f6 (e. p.)	Se4 × f6
11. Sf3 — g5	Sf6 — e4 ¹⁾
12. Sg5 × e4 ²⁾	d5 × e4
13. Ld3 × e4	Lc5 × f2†
14. Kg1 — h1	Dd8 — h4
15. Dd1 — d3	Lf2 — g3
16. h2 — h3	Le6 × h3
17. Le4 × h7†	Dh4 × h7
18. Dd3 × g3?	Tf8 × f1†
19. Kh1 — h2	Lh3 × g2†
20. Kh2 × g2	Dh7 — h1†

in mat.

¹⁾ Ako Sf6 — g4, sledilo bi: 12. Ld3 × h7†, Kg8 — h8; 13. Lb2 × g7†, Kh8 × g7; 14. Sg5 × e6†!

²⁾ Namestu té poteze bi bil beli bolje storil 12. Sg5 × e6; ako črni odgovori Se4 × f2, ondaj: 13. Ld3 × h7†, Kg8 × h7; 14. Dd1 — h5†, Kh7 — g8; 15. Se6 × c5 in beli dobode.

Rešitev skrivnostnega napisa

v 8. števil. „Rogača“.

„Prof. Nedved napada kakor medved dijake na cesti.“ — Prvi jo je rešil v Ljubljani: g. Makso Armič ml., v Trstu: g. Vekoslav Jerina.

Lastništvo „Rogača“ uljudno opozarja častite naročnike, kateri še za prvo poluletje, ali drugo četrtletje niso poravnali naročnine, da blagovolé to nemudoma storiti, ali pa naj nam list vrnejo, da bomo vsaj vedeli pri čem da smo, kajti nekateri naročniki so na dolgu še za lansko drugo poluletje ter nam, da-si smo jim že večkrat priložili nakaznice, ne pošljejo naročnine niti lista ne vrnejo. Imena teh ne bomo objavljali, saj kdor ni toliko uljuden, da bi se vsaj oglasil, tudi ni toliko občutljiv, da bi ga zbolelo, ako ga kot dolžnika objavimo, da-si je gotovo sramota, ovi-rati na tak način obstoj in razvoju, že itak z mnogimi neprilikami se borečih slovenskih časnikov.

„Rogač“ izhaja 10. in 25. dan vsakega meseca na celi pól velike četvorke ter stoji po pošti prejemam celo leto 3 glđ. 20 kr., pol leta 1 glđ. 60 kr., četrt leta 85 kr.; za Ljubljano celo leto 3 glđ., pol leta 1 glđ. 50 kr., četrt leta 80 kr.; izven Avstrije celo leto 4 glđ. Posamične številke so po 15 kr. — Naročnino in dopise sprejema lastništvo in uredništvo: Gradaške ulice števil. 16. v Ljubljani. — Tiska „Narodna Tiskarna“ v Ljubljani.